

en Lovfortolkning, den være sig nok saa velvillig. Skulle de omtalte Personer oppebære de 20 Kr., saa maa der ny Lovbestemmelse til.

N. Jensen: Hvis jeg horte rigtig, henbiste den ærede Finansminister i sin sidste Udtalelse angaaende det Spørgsmaal, naar en pensioneret Underofficer ansættes i en lønnet Stilling, til § 5 i Loven af 20de November 1876. Denne Paragraf lyder, som bekendt, saaledes: „Den tilstaaede Pension eller Understøttelse ophører for det første ganste eller forholdsvis, naar den vedkommende af en Statsmyndighed ansættes i en lønnet militær eller civil Bestilling.“ Efter den ærede Ministers Mening maa altsaa et Amtsraad eller anden kommunal Autoritet her henregnes til Statsmyndighederne, thi ellers vil Forholdet ikke falde ind under § 5. — Det ærede Medlem for Lyngby (Golding) udtalte sig i Tilslutning til, hvad jeg havde udtalt angaaende Underofficerernes Stilling. Det glæder mig at saa Bekræftelse ogsaa fra den Side paa, at jeg har haft Ret i min Betragtning, at Underofficererne have ikke det mindst vigtige Hverv med Hensyn til Uddannelse af vore Sønner. Naar det samme ærede Medlem mente, at man burde hellere gaa som højeste Grænse til 30 i Stedet for 35 Aar, skal jeg sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde kunne have det fjerneste derimod; det vilde tværtimod være at udjævne Kløften. Naar jeg ikke selv turde gaa saa langt, var det kun, fordi jeg var bange for at tage for meget med paa en Gang. Jeg ved, at man maa gøre smaa Stridt, naar man fører med

Finansministeren (Vittichau): Jeg vil blot lige over for den ærede sidste Taler gøre den Bemærkning, at det vil ved disse Ansættelser komme an paa, om vedkommende har faaet kongelig Ud nævnelse eller ikke. Der er visse Hverv og Bestillinger, hvor der meddeles kongelig Ud nævnelse, og naar det er Tilfældet, er det, at Pensionen bortfalder. Der er f. Eks. Klokkerembeder, hvor det er Tilfældet, og hvor vedkommende derfor have mistet Pensionen.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Wagner): Forslagsstillerne have jo al mulig Grund til at være tilfredse med den Indtægtslovs, dette lille Lovforslag har faaet, idet man nemlig fra snart sagt alle Partier har udtalt sig sympatetisk om det. Hvis man kan gaa ud fra, at disse Medlemmers Udtalelser give et tro Spejlbillede af Tingets

Stemning, kan man jo spaa Forslaget en meget let og nem Gang gennem Tinget. Hvad den højtærede Finansministers Stilling angaar, maa jeg ogsaa i høj Grad anerkende, at den i det hele, i Princippet var velvillig. Det kan ikke undre mig, at den højtærede Finansminister forholdt sig lidt betænkelig over for dette Forslag, som over for ethvert andet, der vil medføre Udgifter for Statskassen. Det er jo kun naturligt. Naar den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at Almueskolelærerne og Skovembedsmænd skulde være daarligere stilledes, har jeg for mit Vedkommende hvad Almueskolelærerne angaar paa Forhaand ogsaa indrømmet det; det er jo ogsaa i den Anledning, vi for Tiden ere bestæftigede med Gennemførelsen af en stor og betydningsfuld Reform. Hvad Skovembedsmændene angaar, kan det af den højtærede Minister ansøgte vel være rigtig, det tvivler jeg ikke noget Øjeblik paa, men det viser i saa Fald kun, at man i en enkelt lille affides Forvaltningsbranche er bleven meget tilbage; men det forekommer mig at være af langt større Interesse, at je hvorledes Underofficererne ere stilledes i Sammenligning med Jærnbaneembedsmændene, som ere de Funktionærer, som have faaet deres Forhold ordnede, tror jeg i alt Fald, ved den Lønningslov, som bærer den nyeste Dato, nemlig 1892; der har jeg tilladt mig at paa-vise, og ingen vil vistnok bestride det, at der eksisterer et srigende Misforhold saa vel mellem disse Funktionærers Lønninger og Underofficerernes som mellem deres tilsvarende Pensjonsforhold. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa de Beregninger, den højtærede Finansminister anstillede, Beregninger, som selvfølgelig ere gennemtænkte og rigtige; hvad der kunde foranledigede Tvivl, vil vel bedre kunne forhandles i et Udvalg end her ved første Behandling. Jeg skal kun gøre opmærksom paa en lille Misforstaaelse. Den højtærede Finansminister mente, at Afstæffelsen af disse 100 Kr., til hvilket de „andre Indtægter“ ere beregnede, skulde staa i særligt Forhold til Indførelsen af Godtgørelsen for Brød og Mundering i Pensjonsberegningen. Det er ikke Tilfældet. Denne Afstæffelse af de 100 Kr., skal ses i Sammenligning med hele det Beløb, som bliver indført ved Beregningen af de andre Indtægter, og ikke særlig i Forhold til Brød og Mundering. Hvis det sidste var Tilfældet, vilde det ganste vist kunne tænkes, at der var enkelte yngre Underofficerer, som vilde staa sig daarligt ved Forandringen, idet det er klart nok, at Brød og Mundering ikke naar op til 100 Kr. — det sagde jeg ogsaa i mit